

neobjektivně posouzena, byla zde zjevná snaha popřít jakékoliv chyby Služby cizinecké a pohraniční policie.

Soudní zápis byl prováděn do počítače, tedy bez možnosti kontroly, co se při přepisu záznamu do zápisu dostane a které důkazy budou zamlčeny. Obžalovaný tedy znovu požaduje opětovné provedení všech soudních důkazů s možností kontroly zápisů, a to klasickým psacím strojem, kde není možné s výpověďmi manipulovat na politickou objednávku. Dále žádá, aby řízení bylo doplněno výslechem dalších svědků, a sice vedoucího odboru péče o děti Městského úřadu Černošice, ředitele Organizace pro pomoc uprchlíkům JUDr. Rozumka, ředitele Arcidiecézní charity Praha a lidí odpovědných za práci ve Velkých Přílepech a výslechem odpovědného pracovníka Poradny pro uprchlíky Českého helsinského výboru, dále aby byl vyslechnut odborník specializující se na týrání dětí a svěřených osob, který by jednoznačně posoudil, zda zacházení, kterému byl Josef Kvasnička Službou cizinecké a pohraniční policie podroben, bylo týráním svěřené osoby či nikoliv. Obvinění považuje za absurdní a politicky vykonstruované, zejména jestliže je podle médií poučován, že s účinností od 1.1.1994 platí ohledně trestného činu týrání svěřené osoby oznamovací povinnost, jakož i povinnost překazit jeho páchání, což lze učinit i včasným oznámením. Ten, kdo tuto povinnost nesplní, se sám dopouští trestného činu s trestní sazbou až na tři léta odnětí svobody. Oznámení je nutné učinit orgánům činným v trestním řízení – policii nebo státnímu zastupitelství. Oznamovatel je povinen pravdivě sdělit skutečnosti, které týrání dítěte nasvědčují, aniž by odpovídal za to, zda se spáchání činu podaří prokázat. Obžalovaný dále doplnil své odvolání obsáhlým vyjádřením o povinnostech obecního úřadu v případě, že byl Josef Kvasnička vyslýchán policií v březnu roku 2004, kdy mu ještě nebylo 18 let a byl tedy dítětem, dále o povinnostech Služby cizinecké a pohraniční policie v případě, je-li v azylovém zařízení nezletilý, právy cizince v azylovém zařízení a také rozsáhlými pasážemi z Úmluvy o právech dítěte. Dále doplnil své odvolání dalším vyjádřením, v němž cituje ze Zprávy Zdravotní komise rady Evropy z roku 1992.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání obžalovaného podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž odvolání obžalovaného směřuje, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání. Poté dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného nelze považovat za důvodné. Soud I.stupně v předmětné trestní věci provedl potřebné důkazy, jimiž zjistil